

Твердохлебов І. С., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Горбатюк Я. В., к.ю.н.

ОСОБЛИВОСТІ ЛІЦЕНЗУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ З НАДАННЯ ПОСЛУГ З ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ, ВАНТАЖУ ПОВІТРЯНИМ ТРАНСПОРТОМ

Повітряний транспорт в історичному вимірі є порівняно новим видом транспорту. Разом з тим, повітряні перевезення набувають все більшого поширення як у нас в країні, так і за кордоном. Така популярність зазначеного виду перевезень обумовлена, в першу чергу, великою, порівняно з іншими видами транспорту, швидкістю, можливістю доставити пасажирів і вантаж в місця призначення, що є недоступними для інших видів транспорту. Все це в свою чергу потребує належного регулювання даної діяльності, одним з компонентів якої є саме надання ліцензій та безпосередньо ліцензування діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів, вантажів повітряним транспортом.

Відповідно до положень Повітряного кодексу України (далі – ПК України) Уповноважений орган з питань цивільної авіації реалізує державну політику і стратегію розвитку авіації України шляхом ліцензування господарської діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів та/або вантажів повітряним транспортом (п. 1 ч. 2 ст. 5 ПК України) [1]. Проте враховуючи специфіку послуг, що надаються, а саме перевезення пасажирів, вантажу повітряним транспортом існують певні особливості надання такого ліцензування.

У Законі України «Про ліцензування видів господарської діяльності» від 02.03.2015 № 222-VIII ліцензія – документ, що надається органом ліцензування, на право провадження суб'єктом господарювання визначеного ним виду господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню, в електронному вигляді або на паперовому носії [2]. У свою чергу ліцензування – засіб державного регулювання провадження видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, спрямований на забезпечення реалізації єдиної державної політики у сфері ліцензування, захист економічних і соціальних інтересів держави, суспільства та окремих споживачів.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» Державна авіаційна служба України здійснює ліцензування виду господарської діяльності з перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів повітряним

транспорт [2].

Із загального переліку актів законодавства, відповідно до яких Державіаслужба здійснює ліцензування, варто прийняти до уваги проект закону України «Про особливості державного регулювання діяльності авіаційних перевізників, пов'язаної з перевезенням пасажирів, вантажу повітряним транспортом», в якому і зазначені особливості державного регулювання діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів, вантажу повітряним транспортом. Відповідно до цього проекту авіаційний перевізник може отримати ліцензію на провадження господарської діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів, вантажу повітряним транспортом за таких умов: основне місце господарської діяльності авіаперевізника знаходиться в Україні та він зареєстрований в Україні у встановленому законодавством порядку; має чинний сертифікат експлуатанта, отримання якого передбачено відповідно до авіаційних правил України; основною діяльністю є здійснення повітряних перевезень окремо чи у поєднанні з будь-якою іншою експлуатацією повітряного судна, а також ремонтом та технічним обслуговуванням повітряних суден; наявність у своєму розпорядженні хоча б одного повітряного судна у власності або за лізингом (крім лізингу з екіпажем); юридичні особи України та/або фізичні особи резиденти володіють більш ніж 50 відсотками статутного капіталу (пакета акцій) цього підприємства, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України; задовольняє фінансові умови, визначені цим Законом; він задовольняє вимоги щодо обов'язкового авіаційного страхування цивільної авіації відповідно до законодавства України [3].

Відповідно до того ж Проекту авіаперевізник, що отримує ліцензію вперше, має свої особливості, а саме в будь-який момент здатен виконати свої фактичні і потенційні зобов'язання, встановлені на основі розрахунків, протягом 24 місяців після початку провадження господарської діяльності та здатен покрити свої постійні та змінні витрати на виробничу діяльність відповідно до його бізнес-плану, встановлені на основі розрахунків, протягом трьох місяців після початку діяльності, без урахування прибутку від своєї діяльності. І лише за наявності вказаних умов уповноважений орган з питань цивільної авіації має право надати авіаперевізнику ліцензію з надання послуг з перевезення пасажирів, вантажу повітряним транспортом.

На сьогоднішній день законодавство в сфері цивільної авіації, зокрема щодо ліцензування діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів, вантажу повітряним транспортом, продовжує розвиватися та удосконалюватись, що ми і спостерігаємо на прикладах внесення змін до вже чинних законів України та розгляду проектів нових.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3393-17>

2. Про ліцензування видів господарської діяльності: Закон України від 2 березня 2015 р. № 222-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/222-19>

3. Офіційний сайт Державної авіаційної служби в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://avia.gov.ua/front/printer/23661>

УДК 349.6:504.3.054(043.2)

Хоменко Д. А., Шустур Є. О., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Єряшов Є. К., старший викладач

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В АВІАЦІЙНІЙ ГАЛУЗІ

Проблема забезпечення екологічної безпеки авіації – це складна комплексна проблема, яка може бути вирішена за допомогою технічних, економічних, організаційних і юридичних заходів.

Враховуючи той факт, що підприємства авіаційного транспорту, визнаються одними із основних забруднювачів навколишнього природного середовища, наявність якісного, дієвого нормативно-правового забезпечення екологічної безпеки в авіаційній галузі є дуже важливим у сучасних умовах при значному антропогенному навантаженні.

До основних джерел, що негативно впливають на стан довкілля та здоров'я людей в сфері авіації, необхідно віднести такі: повітряні судна здійснюють акустичний вплив на навколишнє природне середовища та викиди забруднюючих речовин, аеропорти-використовують радіотехнічні пристрої з потужними електромагнітними полями, підприємства цивільної авіації – використовують природні ресурси землю, води, нафтопродукти тощо і несуть в собі потенційну загрозу.

Найбільшими забруднювачами землі та водних об'єктів є авіаремонтні заводи та аеропорти: небезпеку несуть стоки з території аеропорту – передангарної площадки, складів ПММ, площадок для миття, дегазації літаків, в таких стоках містяться нафтопродукти, феноли, мінеральні масла, кислоти [1].

Дуже гострою на сьогодні є проблема впливу авіаційного шуму на населення і довкілля. Основними методами зниження авіаційного шуму є